

Cesta na Třemešek

A je to tady! Po dlouhém očekávání přišel konečně ten den! Den, kdy jsme měli jet na seznamovací kurz na Třemešku. Pobyt má však jeden háček, cestu tam musíme absolvovat na kole. Musím se přiznat, že letos jsem kolo vytáhla jen párkrát, a to do obchodu a nazpět, ale tvrdý výcvik mého otce by mě mohl zachránit. Jsme rozděleni na dvě skupiny- rychlejší a pomalejší. Z nedostatku míst v pomalejší skupině jsem se dostala do té rychlejší, a tak mám ještě větší hrůzu a strach z toho, co mě čeká!

Počasí je zatažené a chladné. Ani jsem se nenadála, a už jsme na cestě. Mírně začíná foukat a mrholit. Nejdříve to poznaly moje ruce. „Vem si ty rukavice!“ Opakovala mi mamka ještě ráno, a jak to tak bývá, neposlechla jsem ji, a tak za to teď musím pykat. Silnice klouže, takže v jednom kuse mačkám brzdu, abych nenarazila do spolužáků přede mnou.

Mrholení střídá liják. Všichni šlapeme jako diví, jen abychom se pořádně zahřáli. Blatníky mých spolužáků se proměnily ve vodní fontánu, která stříká na všechny strany. Déšť postupně zesiluje. Profesoři rozhodli, že se půjdeme schovat. Zalezli jsme do hospody, kde si dáváme teplý čaj.

Po chvíli sezení nás napadá geniální nápad. Na záchodech jsou sušáky na ruce. Všichni jsme se tam narvali a sušili svrchní části oděvu. Venku, když opět vyrážíme na cestu, nám dochází, že to zas tak důmyslný nápad nebyl. Všem nám je třikrát větší zima než předtím. O to víc šlapeme.

Najednou na mě můj spolužák Daniel volá: „Myslel jsem si, že to bude horší cesta.“ „Já taky,“ odpovídám, ale to se cesta začíná postupně stupňovat. Byl to pěti-kilometrový kopec. Nohy téměř necítím, když v tom mi Daniel začal ujíždět. Přece ho nemůžu nechat, aby mě předjel. Šlápla jsem do toho a uháním do kopce. Stoupla jsem si, abych měla více sil, ale v tom mi podjíždí noha a já padám z kola. Žuch!

Kdokoli, kdo se na mně podíval, vidí mě ležet na zemi a kolo na mě. Zvedla jsem se a zjistila, že mi spadl řetázek. Nikdo nikde, musím se do opravy pustit sama. Zmrzlýma rukama nasazuji řetázek. Teď už nejsou jen studené, ale i černé.

Bravurně se mi řetázek povedl nasadit a rychle jsem uháněla do kopce. S Danielem po nějaké chvíli slézáme z kola a jdeme pěšky. Za námi se objevila paní profesorka. „Ta mě přece nemůže vidět jít pěšky,“ říkám si a rychle nasedám na kolo. Díky paní profesorce, co jela za mnou, se mi kopec povedl vyšlapat a do areálu Třemešku jsem přijela mezi prvníma.